

s vyměřenou dávkou vybral od strany dávkou povinné po případě též zálohou zapravené útraty odhadní. Vzhledem k tomu, že jest záhodno, by se znalcům a členům soudní komise co nejdříve dostalo poplatků za odhad, doporučuje se, by soudy stanovily si pravidlem, vybíratí zálohu od vyměřovacího úřadu. Zbývá jen ještě zmíniti se o námitce, že kdyby byl správným názor, že rozhodovati o náhradě útrat soudního odhadu přísluší soudům, rozhodovaly by soudy zároveň i o tom, kdo jest povinen, platiti dávku z přírůstku hodnoty, ježto jen tomu lze dle Šu 17 dávkového řádu uložiti náhradu útrat odhadních; poněvadž však určení osoby, povinné k placení dávky, přísluší úřadům správním, rozhodovaly by soudy i úřady správní o téže věci, a nebylo by možno, uvarovati se rozporů v názorech i rozhodování. Námitka ta neobstojí. Bylo již vytčeno, že rozhodovati o tom, kdo jest povinen, platiti dávku, přísluší pouze a jediné úřadu vyměřujícímu; tento sdělí soudu osobu dávkou povinnou (§ 13); soud jest vázán tímto sdělením; k rozporu mezi soudem a vyměřujícím úřadem nemůže tedy dojiti. Kdyby snad útraty odhadu u strany byly nedobytné, ručil by za ně ovšem podpůrně vyměřující úřad, jenž požádal soud za provedení odhadu, dle zásad Šu 272 nesp. pat., Šu 40 c. ř. s. Z těchto důvodů dospěl plenární senát k právním větám v záhlaví uvedeným.

Čís. 5087.

Rozvrh nejvyššího podání exekučně dražené nemovitosti.

Nebyla-li k rekursu vzdálenějšího zadnějšího knihovního věřitele přikázána dřívějšímu knihovnímu věřiteli pohledávka (její část), jest uvolněnou částku přikázati nejblíže následujícímu knihovnímu věřiteli, třebaš nebyl rekuroval. Rekurovavší věřitel má nárok na uvolněnou částku teprve ve svém knihovním pořadí. Navrhl-li erár, by pohledávka na důchodkové pokutě, o niž důchodkové řízení není dosud skončeno, byla zadržena, jest použití obdobně Šu 228 a 221 ex. ř.

V pořadí knihovní pohledávky lze přikázati sice útraty exekuce vnucenou správou, nikoliv však útraty exekucí na svršky a pohledávky.

Pořadí útrat vnucené správy, třebaš neměly stejného pořadí s jistinou, jest založeno knihovní poznámkou vnucené správy. Lhostejno, že vnucená správa byla původně povolena jako exekuce zajišťovací a teprve později byla přeměněna v exekuci uhražovací.

(Rozh. ze dne 3. června 1925, R I 476/25.)

Rozvrhuje výtěžek za exekučně draženou nemovitost přikázal s o u d prvé stolice vymáhajícímu věřiteli Josefu K-ovi kromě jistiny, úroků, útrat sporu a dražby v pořadí jistiny též tyto položky: g) Útraty povolení vnucené správy, h) útraty návrhu na přeměnu v exekuci uhražovací, ch) útraty intervence při roku dne 27. ledna 1925 dle usnesení, i) ostatní útraty vnucené správy, určené usnesením ze dne 18. března 1925, j) útraty povolení mobilární exekuce, k) útraty exekuce na pohledávku dlužníkovu, l) útraty návrhu na přeměnu exekuce sub k) uvedená v exekuci uhražovací, m) útraty vnucené správy dle konečného

účtu. V knihovním pořadí následoval za Josefem K-em záznam zástavního práva pro pohledávku eráru na důchodkové pokutě, po té vloženo bylo zástavní právo pro pohledávku Dra H-a. K rekursu Dra H-a nepřikázal rekursní soud Josefu K-ovi útraty, uvedené v usnesení prvního soudu pod g) — m). **D ů v o d y:** Útraty, jež byly vyloučeny, nepoživají zástavního práva vloženého pro jistinu, neboť v §u 216 odstavec druhý ex. ř. jsou míněny jen takové exekuční útraty, které vznikly vymáháním hypoteční pohledávky ze samé podstaty nemovitosti, nikoli tedy vnucenou správou (exekucí na plody) neb exekucí na jmění movité. Jistota pro tyto útraty jako vedlejší závazky nebyla zřízena vkladem zástavního práva a neměly tudíž býti přikázány v knihovním pořadí pohledávky.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu Josefa K-a potud, že obnovil usnesení prvního soudu v odstavci písm. g), h), ch), i) a m), jinak dovolacímu rekursu nevyhověl. Uvolňnou částku (vzhledem k nepřikázaným položkám j), k) a l) přikázal eráru a, kdyby pohledávka jeho odpadla, následujícímu věřiteli Dru H-ovi a nařídil, by uvolněný peníz zůstal v soudním uschování až do právoplatného rozhodnutí v řízení důchodkovém.

D ů v o d y:

Při rozvrhu nejvyššího podání byly vymáhajícímu věřiteli přikázány v knihovním pořadí jeho vykonatelné pohledávky také exekuční útraty, které mu při vymáhání téže pohledávky vzešly jednak vnucenou správou téže nemovitosti, jednak exekucí mobilární a exekucí na dlužníkovu pohledávku. První soud přihlížel při rozvrhu také k přihlášce okresního finančního ředitelství, kterouž přihlásilo pohledávku eráru na důchodkové pokutě 12.282 Kč, pro kterou zaznamenáno jest na vydražených nemovitostech právo zástavní v pořadí až za vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele, a kterou oznámilo, že jeho pohledávka není ještě vykonatelná, že důchodkové řízení není skončeno a že tedy žádá, aby aspoň 9.040 Kč bylo zadrženo. První soud přikázal na tuto pohledávku zbytek nejvyššího podání 2131 Kč 93 h a ponechal je v soudním uschování až do skončení důchodkového řízení. Jde tu o pohledávku, se kterou jest naložiti podle obdoby §§ 228 a 221 ex. ř. jako s pohledávkou pod odkládací výminkou, která byla toliko pro případ splnění výminky zajištěna a která pro případ nesplnění výminky má připadnouti v pořadí následujícímu věřiteli. Finanční okresní ředitelství nebylo při rozpočetním roku zastoupeno a nevzneslo proti útratám vymáhajícího věřitele odporu. Za to vznesl odpor a podal později z té příčiny také rekurs následující knihovní věřitel Dr. Josef H., protože by odpadnutím pohledávky eráru připadla částka 2131 Kč 93 h jemu aspoň k částečnému uspokojení jeho pohledávek. To však na stavu věci ničeho nemění, neboť jest postupovati dle všeobecných zásad §§ 219 odstavec druhý, 221 odstavec druhý a 229 odstavec druhý a obdoby §u 232 a 233 ex. ř., k čemuž doložiti dlužno, že i rekursní návrh Dra H-a se v tom směru nese. Erár obdržel zbytek nejvyššího podání k částečné úhradě své pohledávky a má nyní on nárok na uvolněný peníz v pořadí

knihovním, bez ohledu na to, zda proti útratám rekuroval čili nic. Teď, kdo rekurse docílil uvolnění částky na ně přikázané, může mít nárok až ve svém knihovním pořadí. Vymáhajícímu věřiteli však — pokud mu nepatří — zůstatí nemohou, neboť by se to přičilo všem právním pravidlům. Jde o exekuční útraty vymáhajícího věřitele, vzešlé mu jednak vnucenou správou, jednak exekucí na věci movité, kteréžto oba případy nutno dobře rozeznávat. Pokud běží o útraty vnucené správy nemovitostí, která povolena byla pro tutéž vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele, byly správně dotyčné útraty celkem 2045 Kč 45 h podle předpisů Šu 218 odstavec třetí a Šu 216 odstavec druhý ex. ř. přikázány prvním soudem v pořadí jistiny, neboť útraty tyto tvoří podle Šu 912 obč. zák. příslušenství vymáhané pohledávky, která na prodaných nemovitostech zástavním právem jest pojištěna, takže zaplacení těchto útrat může vymáhající věřitel žádati spolu s jistinou ze zastavených a v dražbě prodaných nemovitostí. To vyplývá z předpisů Šu 447 obč. zák. a Šu 16 knih. zák. Vývody rekursu Dra H-a vztahují se na útraty spojené s výkonem vnucené správy, které by bylo přikázati v přednostním pořadí podle §§ 216 čís. 1 a 120 čís. 4 ex. ř., ale o takové útraty v tomto případě nejde. Ale i kdyby se za to pokládalo, že exekuční útraty vzešlé vymáhajícímu věřiteli vnucenou správou neměly téhož pořadí s jistinou, přece v tomto případě již podle knihovního pořadí předcházely pohledávkám Dra H-a, protože si vymáhající věřitel vymohl k zajištění tehdy ještě nevykonatelné své pohledávky vnucenou správou, poznamenanou knihovně již dne 10. července 1923, kdežto pohledávky Dra H-a byly vtěleny teprve dne 6. srpna 1923. Nezáleží na tom — na což Dr. H. důraz klade — že při vnucené správě šlo nejprve jen o exekuci zajišťovací, když tato později pravomocí exekučního titulu přeměněna byla v exekuci uhražovací a když pak v téže vnucené správě bylo pokračováno, takže vymáhajícímu věřiteli zůstalo zachováno pořadí pro jeho uspokojení již ode dne 10. července 1923. Předcházel tudíž nárok vymáhajícího věřitele na útraty vnucené správy i podle Šu 104 a 218 odstavec třetí ex. ř. pohledávkám Dra H-a, takže tomuto nikdy nemohly připadnouti peněžní částky přikázané vymáhajícímu věřiteli na ony útraty. Jinak má se věc s útratami vzešlými vymáhajícímu věřiteli vedením exekucí mobilárních. Také tyto útraty tvoří sice příslušenství jistiny podle Šu 912 obč. zák., ale neručí za ně zastavená nemovitost, protože nevznikly uplatněním zástavního práva právě na tuto nemovitost. Z předpisu Šu 447 obč. zák. plyne, že podstatou a účelem zástavního práva jest, by věřitel z určité zástavy došel uspokojení, kdyby jeho pohledávka včas nebyla splněna. Z toho plyne, že, domáhá-li se věřitel uspokojení ze zástavy nemovité, mohou podle Šu 16 knih. zák. jen ty náklady sporu a exekuce v knihovním pořadí jistiny býti uhrazeny, které souvisejí s vymáháním této pohledávky z této nemovitosti. Předpisy Šu 216 odstavec druhý ex. ř. a Šu 16 knih. zák. nerozšiřují ručení zástavy i za útraty vzniklé jakoukoliv exekucí a nechtěly vůbec utvořiti nějaké nové hmotné právo, nýbrž vyslovily jen zásadu, že zástava ručí nejen za jistinu, nýbrž také za útraty spojené s realizací této zástavy a to ve stejném pořadí. Jinak mohly by v neprospěch zadnějších zástavních věřitelů uplatňovány býti v pořadí ji-

stiny nejen útraty jakýchkoliv jiných mobilárních i immobilárních exekucí, nýbrž také naopak při exekuci na svršky mohly by býti uplatňovány značné útraty exekucí immobilárních, se kterými zástavní věřitelé ani v tom ani v onom případě počítati nemohli a které by rozpočetní podstatu mohly úplně vyčerpati. V tomto směru tedy neprávem první soud přiznal stejné pořadí s jistinou i útratám mobilárních exekucí a právem naproti tomu vyslovil rekursní soud, že se tak státi nemělo.

Čís. 5088.

Promlčení podle Šu 6 a) zákona o automobilech počíná teprve, když vědomost o rozsahu škody jest úplnou.

Poškozený zaměstnanec má právo na své úrazovým zákonem mu zaručené nároky proti pojišťovně bez ohledu na to, zda se jich vůči osobě k náhradě povinné vzdal čili nic, pojišťovna pak má bez ohledu na vzdání se poškozeného náhradní nárok za důchody poškozenému vyplacené dle úrazového zákona. Vzdání se poškozeného může mítí platnost jen ohledně onoho dalšího nároku, na nějž má poškozený právo po uspokojení pojišťovny dle Šu 47 odst. 2 úraz. zák.

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Rv I 650/25.)

Zřízenec elektrických podniků Antonín K. byl, čistě za mlhy koleje elektrické dráhy, zasažen automobilem žalované společnosti a poraněn. Žalující úrazová pojišťovna uznala úraz K-ův za podnikový a přiznala mu důchod 85%ní. Proti žalobě, již domáhala se na žalované společnosti a šoféru náhrady toho, co poskytla Antonínu K-ovi, namítli žalovaní, že žalobní nárok byl uplatňován teprve 17. června 1924, tudíž až po uplynutí šestiměsíční lhůty Šu 6 zákona o automobilech, jednak že Antonín K. se vzdal vůči žalované společnosti nároku na náhradu. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal žalobní nárok důvodem po právu, **o d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé uplatňují jako dovolací důvody vadnost odvolacího řízení, rozpor se spisy a nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s.), leč neprávem. I kdyby šlo o promlčení podle Šu 6 písm. a) autom. zák., počíná toto teprve od té doby, kdy poškozený dozví se 1. o úrazu jej poškodivším, 2. o jménu a bydlišti osoby k náhradě povinné a 3. o výši škody, při čemž vědomost o škodě a jejím rozsahu musí býti úplná (srv. rozh. n. s. sb. čís. 2607). Nehledíc ani k tomu, že první soud zjistil, že žalobkyně dozvěděla se o tom, že první žalovaná jest majitelem auta, úraz způsobivšího, teprve dne 14. března 1924, nebyla splněna podmínka promlčení ad 3. Úraz nastal 3. prosince 1923, žaloba podána 17. června 1924. Dle dat výpočtu škody v žalobě uvedených a žalovanými nepopřenyh byl poškozený dělník K. v léčení do 22. ledna 1924 a v době žaloby nebylo jisto, jak dlouho bude mu